

Svajonų
ROMANAI

ABBY GREEN

Kaltės šešėlis

Kuo galingesnė šeima... tuo tamsesnės jos paslaptys

Knygute.lt

Abby Green

KALTĒS ŠEŠĒLIS

Trečiasis serijos
„Sicilijos Korečiai“
romanas

Versta iš Abby Green, A Shadow of Guilt, 2013

© Abby Green, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.

Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2013

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© Svajonių knygos, 2014

ISBN 978-609-406-740-2

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

PIRMAS SKYRIUS

Tame karste turėtų gulėti jis, o ne gyvybe tryškęs geriausias draugas.

Džakomas Koretis stovėjo aukštos pušies šešėlyje ir stebėjo, kaip vos už kelių pėdų nuo jo slapvietės į žemę leidžia karstą. Standus ledinis guzas, tvirtai įsirėžęs pilve, pamažu sklido į visas galūnes. Šio pojūčio jis nesibaidė net pliekdamas save už bailumą.

Ore kartu su aitriu smilkalų aromatu vis dar tvyrant paskutiniams kunigo palaiminimo žodžiams, karstą supęs būrelis žmonių sujudo. Ūmai Džijus suvokė, kad neturėtų būti šilta, neturėtų būti pavasaris. Jūra neturėtų ramiai raibuliuoti po dangaus žydryne. Jis troško, kad nuo neramių vandenų atriedėtų apokaliptiniai debesys, kad viską apgaubtų tamsa ir šią vietą imtų talžyti griausmas ir žaibai. Kad jį suskaldytų į gabalėlius.

Jis girdėjo, kaip remdamasi į pagyvenusį vyrą, širdį veriamai kukčioja Marijaus mama. Tas garsas perskėlė jį į dvi dalis. Pats Džijus niekada nebūtų nusipelnęs tokio sielvarto protrūkio. Suvoikimas buvo skaudus, bet savigailos nesužadino.

Greta tėvų, kontrastuodama tvirta tiesia nugara, stovėjo aukšta, siaurų pečių duktė Valentina. Ilgus kaštoninius plaukus supynusi į kasą, ant galvos užsirišusi juodą šalikėlį. Juodas švarkas ir sijonas, kurie jai netiko, slėpė nerangų septynio-likmetės kūną.

Nors mergina neatsisuko, Džijus prisiminė visas jos veido linijas. Šviesiai rusva, švelni tarsi rožės žiedlapis oda. Putlus lūpų linkis, bylojantis apie bundantį moterišką jausmingumą. Akys nepaprastos spalvos – rudai auksinės kaip gintaras.

Tigro akys.

Jis matydavo, kaip kaskart užklupus mylimą vyresnį brolių ir Džijų flirtuojančius su pavojumi, kurį juodu taip mėgo, jose žybsėdavo apsimestinis pyktis, sumišęs su nuoširdžiu rūpesčiu ir baime.

Tarytum pajutusi jo minčių ir žvilgsnio skvarbą, Valentina Feranti grįžtelėjo ir pažvelgė būtent ten, kur stovėjo Džijus, nukreipdama į jį primerktas migdolo formos akis.

Pabėgti jau per vėlu. Ji atsisuko ir ilgai žvelgė į jį. Išblyškusi, o gražus veidas paburkęs nuo ašarų. Akis temdė šešėlis ir sielvartas – to niekas neturėtų patirti tokioje jaunystėje. Tai jis kaltas. Jis sukėlė šią neatitaisomą žalą.

Džijus prisiminė tą vakarą nerūpestingai ištar-

tus žodžius: *Nesijaudink, pasirūpinsiu, kad jis grįžtų prie knygų dar iki vidurnakčio visai kaip Pelenė...*

Valentino širdgėla pasiekė Džijų ir pasišaipė iš jo. Mergina ėmė žirglioti link jo ilgomis lieknomis kojomis, prie šonų, panašiai kaip jis, sugniaužusi kumščius. Veidą iškreipė beprotiškas skausmo sukeltas pyktis.

Sustojo vos už kelių colių. Taip arti, kad jis užuodė saldų ir gaivų aromatą. Kaip nepadoru tokios kančios akivaizdoje.

- Tavęs čia nekvieta, Koreti. - Valentino balsas nuo ašarų buvo gargždus ir kimus, ir Džijui taip smarkiai suspaudė vidurius, kad jis susimąstė, kaip net nepajėgdamas kvėpuoti išlieka sąmoningas. Vis dėlto jis kvėpavo ir nusistebėjo žmogaus kūno noru išgyventi bet kokiomis sąlygomis.

Jis įkvėpė.

- Ži... - Džijus nutilo, kai pažįstamas įsitempusių balso stygų pojūtis perspėjo apie laukiančią gėdą, bet to nepaisė. - Žinau.

Jį šiek tiek paguodė tai, kad neužsikirto tardamas tą visai nereikalingą žodį. Marijus, jos brolis ir jo draugas, kantriai padėjo Džijui įveikti mikčiojimą, kamavusį iki pat ankstyvos paauglystės.

Dabar, sulaukus dvidešimt dvejų, metų metus dilgiusi gėda žymėjo odą tarsi randas. Šią akimirką jis troško vėl pajusti tą gėdą, kad išgirstų negailestingą Valentino juoką ir pašaipas. Bet... ji taip nesielgtų, niekada taip nesielgdavo. Visada buvo meili ir drovi, o Džijui sumikčiojus jos aki-vaizdoje, niekada tuo nepasinaudodavo, kad įskaudintų, priešingai nei visi kiti, ypač jo šeimos nariai.

Staiga Valentina pratrūko – to jis nesitikėjo. Kumštukas taip smarkiai atsitrenkė Džijui į krūtinę, kad šis net susverdėjo. Balse tvinkčiojo skausmas:

– Jis mums buvo nepamainomas, bet per tave jo nebėra. Kitais metais turėjo baigti universitetą ir sėkmingai įsidarbinti, o tu?..

Valentina niekinamai rėžė:

– Ką dabar gali dėl mūsų padaryti? Nieko. Nešdinkis, Koreti. Būdamas čia, terši šią vietą.

Palūžusi pridūrė:

– Jei nebūtum kvietęs jo tą vakarą... – mergina nutilo ir smarkiai prikando lūpą.

Džijaus veidas išblyško.

– Atsiprašau... labai atsiprašau, – tyliai sumurmėjo.

Valentina susitvardė, žvilgsnis buvo negyvas.

- Tai tu kaltas. Nekenčiu tavęs, Koreti... ir nekęsiu amžinai, nes tu gyvas, o jis - ne.

Žodžiai tarsi stiklo šukės susmigo Džijui į odą. Valentina žvelgė tarytum ketindama jį nustumti nuo artimiausios uolos ir su džiaugsmu stebėti, kaip jis ištykšta į gabalėlius ant akmenų.

- Nagi, Valentina, metas eiti.

Kai šalia išdygęs Valentino tėvas paėmė ją už rankos, abu krūptelėję išniro iš tamsios įtampos. Vyro balsas buvo tylus ir nuvargęs.

- Dabar tam ne metas ir ne vieta.

Valentina pastebimai sugniužo ir daugiau nepažvelgusi į Džijų leidosi tėvo pasukama ir nuvedama šalin. Už poros metrų Marijaus tėvas sustojo. Jis atgrėžė į Džijų neįtikėtinais gedulingais akimis ir liūdnai papurtė galvą. Vos per kelias dienas šis vyras paseno dešimtmečiu. Jau geriau būtų spjovęs Džijui po kojomis arba net trenkęs kaip Valentina.

Tiesa akivaizdi - jei Džijus nebūtų susidraugavęs su Marijumi, jei nebūtų įkalbinėjęs ir maldavęs su juo eiti tą vakarą, taip nebūtų nutikę.

Tą akimirką Džijus labiausiai troško numirti. Taip norėjo, kad beveik juto mirties skonį. Jis neteko visko ir visų, kuriuos mylėjo. Amžiams. Visa, kas gera ir teikė vilčių, sudaužyta ir sunaikinta.

Vis dėlto burnoje jausdamas kartėlį žinojo, kad savižudybė – per lengva išeitis. Kur kas lengvesnė nei kasdien gyventi su šiuo skausmu. Gyventi su skausmu žinant, kad jis sunaikino visą šeimą ir lėmė šią skausmingą netektį. Tai jo palikimas, su kuriuo gyvens iki mirties.

Po septynerių metų...

Tai buvo dešimtmečio vestuvės. Šventais santuokos saitais sujungiamos dvi galingiausios Sicilijos šeimos. Valentina ciniškai suspaudė lūpas. Visi žinojo, kad Aleksandras Koretis ir Alesė Batalija tuokiasi ne iš meilės. Tai statymas didžiausiame galios žaidime, būdas Korečių šeimai nenugalimai klestėti dar daugybę kartų. Jei tam reikia susijungti su kadaise buvusiais pikčiausiais priešais, tebūnie.

Valentina akimirką liovėsi dirbusi ir uždėjo ranką ant krūtinės. Vien galvodama apie Korečius suirzdavo. Juolab kad šiuo metu darbavosi jų paliepiu.

Kad ir kaip Valentina norėjo pasakyti Karmelai Koreti, jaunikio motinai, kur susikišti darbo pasiūlymą, negalėjo sau to leisti. Ji – savininkė mažytės, sunkiai besiverčiančios maitinimo įmonės, kurią įkurdama ir mėgindama išlaikyti kartu su keliais darbuotojais išliejo daug kraujo ir prakaito. Tik taip ji galėjo paremti pagyvenusius ligotus

tėvus.

Nors Korečių turtas didžiulis, Karmela garsėjo kaip itin šykšti moteris ir Valentina žinojo, kad iš dalies sėkmė gauti šį darbą nusišypsojo dėl labai priimtinių jos kainų. Iš tikrųjų – juokingai mažų. Vis dėlto ilgainiui darbas tokia išskirtiniame renginyje atsipirks, be to, jai sumokės, nors ir prašo mažiau nei konkurentai.

Baigdama ruošti sumuštinis su juodaisiais eršketų ikrais Valentina prisiminė neraiškų, per ryškiai padažytą Karmelos veidą, kai ši prieš kelias savaites iš aukšto žvelgė į Valentiną.

- Tai turi būti pats elegantiškiausias dešimtmečio renginys – biudžetas pačiam maistui, žinoma, bus neribojamas. Manau, suprantate, kad susimovusi daugiau šioje saloje nebedirbsite, panele Feranti?

Valentina stengėsi neparodyti supanikavusi. Ji negalėjo persikelti į žemyninę šalies dalį ir palikti tėvus. Vis dėlto Karmela teisi – susimovusi Valentina galės džiaugtis, jei įsidarbins padavėja Neapolio picerijoje.

Taigi užgniaužė paniką ir nuolankiai tarė:

- Žinoma, ponie Koretie, suprantu, kaip tai svarbu.

Ir štai jai ir jos darbuotojams moka apverktinai

mažai už tai, kad sukurtų brangiausių ikrų užkandžius pasaulyje. Karmela vadovavo Valentinos sukurto pavyzdinio valgiaraščio degustacijai – toji valanda buvo nervingiausia per Valentinos karjerą. Paskui valgiaraštį ji patvirtino atsainiai mostelėdama nepriekaištinga ranka. Valentina ilgai stovėjo apstulbusi, kol vyresnioji moteris išrėžė:

– Na? Ko čia lauki? Reikia dirbti.

Davus leidimą, iš pat Škotijos buvo atskraidinti lašišų ikrai ir rūkytos lašišos. Jautiena pagrindiniam patiekalui atgabenta iš Airijos. Juodieji ikrai, savaime suprantama – tiesiai iš Rusijos. Pagrindiniam stalui skirtas šampanas pagamintas 1907m. – jis ištrauktas iš garsaus sudužusio laivo, o jo kaina Valentinai pasirodė nesuvokiamai didelė. Kitiems staliukams skirtas viso labo *Bollinger* šampanas¹.

Taip, pinigai – ne kliūtis norint, kad žmonės išvystų ir paragautų Korečių turto, tiesiog ši šeima mėgo taupyti darbuotojų sąskaita.

Valentina nupūtė ant įkaitusio veido užkritisia sruogą ir atsitraukė. Priėjo jos darbuotojai ir

¹ *Bollinger* – vienas garsiausių ir brangiausių šampanų, gaminamas pagal šimtametes tradicijas.

Frankas nustebęs pagyrė išrikiuotus užkandžių padėklus:

- Lyg meno kūriniai. Vale, šįkart pranokai pati save.

Valentina liūdnai šyptelėjo.

- Kad ir kaip reikėtų nustebinti, mes norim, kad juos valgytų.

Jai teko pripažinti, kad ryškiai oranžiniai lašių ikrai, įvynioti į rūkytų lašių gabalėlius ir patiekti skrudintos duonos krepšeliuose, tikrai atrodė viliojamai. Skrandis suurzgė, ji pakėlė akis į laikrodį ir sucypusi nusiplėšė prijuostę. leškodama dra-
bužių maišo, kuriame sudėta uniforma, išdalijo nurodymus.

- Frankai, pasirūpink, kad virėjai neveluotų patiekti pagrindinio patiekalo, o tu, Sara, patikrink, ar padavėjai apsirengę ir pasiruošę nešti padėklus viršun. Likusius sumuštinis reikėtų dabar išimti iš šaldytuvo. Be to, liepk Tomasui patikrinti, ar visi šampano buteliai yra viršuje ledo kibirėliuose, ir pakeisti rožinį ledą, jei šis tirpsta.

Valentina paliko darbuotojus triūsiančius ir vykdančius jos nurodymus. Laimė, vestuvių pokylis vyko ištaigingame pagrindiniame Korečių viešbutyje, stovinčiame kitapus žaliuojančios aikštės, priešais gražią viduramžių baziliką, kurio-

je vyks vestuvės, taigi ji galėjo naudotis jo įranga, virėjais ir darbuotojais. Tokio pat pavadinimo restoranas apdovanotas *Michelin* žvaigždutėmis – ko daugiau ir benorėti. Tereikėjo viską prižiūrėti, bet galiausiai tai ji atsakinga už visą valgiaraštį.

Valentina rado persirengimo kambarį, išsirangė iš džinsų bei marškinėlių ir apsiliko vienintelį turimą juodą elegantišką kostiumėlį ir baltus marškinius. Ji niūriai pamanė, jog Karmela pernelyg apsukri – neleis, kad vestuvės nepasisektų dėl Korečių kaltės. Kur kas geriau apkaltinti samdytą maisto tiekėją. Valentina sau pasakė, kad tai vis tiek puiki proga, o jai tereikia pasirinkti, kad viskas pavyktų. Paprasta!

Po poros minučių ji stovėjo apsiovusi pėdkelnėmis ir žvelgė į savo atvaizdą veidrodyje. Nusivaipe iš nukaitusių skruostų ir šešėlių paakiuose, sugraibė kosmetinę ir nuo adrenalino antplūdžio virpančiomis rankomis stengėsi paslėpti kelių bemiegių naktų pėdsakus.

Ją kankino košmarai, kaip žmonės springsta sumuštiniais arba po vestuvių pietų prasideda epideminis apsinuodijimo maistu protrūkis. Vien minties, kaip iškrenta ištisi Korečių ir Batalijų klanai, pakako, kad ją dar kelerius metus kamuotų nemiga! Susiraukusi dėl pernelyg gyvos vaizduotės, Valentina susuko plaukus į tvirtą kuodelį

pakaušyje ir skubiai save nužvelgė. Jokių papuošalų, minimalus makiažas. Viskas tam, kad kuo mažiau išsiskirtų. Paskui ji susirinko daiktus ir apsiavė juodus batelius, vidutinio aukščio kulniukais.

Tik grįžtant į pasiruošimo vietą, į galvą tarsi pasalūniškas, pašalėje lūkuriuojantis išdavikas įslinko netikėta mintis. O jei jis čia? Negali būti, nuramino save Valentina, jausdama kažką nemaloniai panašaus į paniką. Ar gali jis čia būti, jei visi žino, kad, būdamas šešiolikos, išėjo iš namų ir tapo visiškai nepriklausomas nuo šeimos? Tai, kad nuo to laiko jis sukūrė stulbinamai klestintį grynaveislių žirgų veisimo ir dresavimo verslą, tik dar labiau padidino atstumą tarp jo ir šeimos verslo bei palikimo.

Jo čia nebus, vėl nuramino save Valentina. Nes jei būtų... Jos protas sustingo, viduje atsivėrė žiojinti sielvarto, skausmo ir pykčio bedugnė ir sukilo dar labiau trikdantis sunkiai apibūdinamas jausmas.

Jo čia nebus. Negali būti. Šiandien ji pernelyg pažeidžiama, kad išvertų susitikimą su Džakomu Korečiu.

Jei tik šiame pasaulyje yra gailestingumo, karštai tvirtino sau Valentina, jį sulaikys gryna fizinė jos pykčio ir neapykantos jėga....